

feler G. Co. gif fallit, det skulde kunne betragtes som en Befattning, udfreven af den legitime Konge, at han ikke har villet indføre de af dem udfedte Obligationer. Det bliver en privat Sag mellem dem, der frivilligt eller nødvendigt have betroet de daværende Magthavere Penge, hvorledes de skulle komme til deres Ret, og det kan kun have sin dialektiske Berettigelse, hvis den legitime Monarchs Finantsminister vil betragte det som Andet. Det forekommer mig forøvrigt aldeles klart, at en saadan Dpgjørelse paa en eller anden Maade maa finde Sted. Jeg er fuldkommen belavet paa, og jeg deler i denne Henseende Erkjendelse med alle mine Landsmænd, at vi ved denne Dpgjørelse som ved tidligere Dpgjørelser ville komme tilfort. Jeg har aldeles ingen Tvivl om, at den vil frembyde store Vanskeligheder, og jeg kan godt forklare mig det, at den ærede Finantsminister ved at være kommen ind i hele dette Virvar af krydsende Interesser og Fordringer kan have en levende Følelse af disse Vanskeligheder, men jeg kan ikke betragte hans Udtalelse om, at en saadan Dpgjørelse aldrig kan finde Sted, som Andet end Udtrykket af den Følelse, at det vil have sine store Vanskeligheder og navnlig ikke vil kunne udføres saa let, som den ærede Landsthingsmænd har meent; thi, skøndt hans Angivelser ganske vist ere Resultatet af meget omhyggeligt Arbejde, kan det dog kun være et Forsøg paa i Tal, hentede fra os tilgængelige Kilder, at udtrykke den almindelige Bevidsthed om, at vi have store, velbegrundede Krav, hvorved jeg kun fra en ganske anden Side skal anføre en omtrentlig Bestyrkelse for hans Hovedresultat, at det nogenlunde falder sammen med det Beløb, som vi extraordinært have maattet tilvejebringe ved Hjælp af Krigsskatten. Men Spørgsmaalet om Dpgjørelsen er jo forbeholdt, og dette Forbehold haaber jeg skal erholde sin rette, lovlige Betydning. Derimod er jeg med den ærede Finantsminister entig i, at han under de Forudsætninger, hvorfra han er gaaet ud, og som jeg erkjender, at han maatte gaae ud fra, her taften med Styrke Stridt for Stridt har godtgjort den Nødvendighed, hvori han befandt sig, med Hensyn til at maatte

skaffe Løsning paa en Opgave, hvis Løsning paa ingen Maade længere kunde udfættedes. Efter de Forudsætninger, der foreslaae, troer jeg, at Udfættet er kommet til det rigtige Resultat. Jeg skal dog ikke undlade at tilbagefalde i Thingets Erindring, at disse Forudsætninger for en stor Deel ikke ere en nødvendig Følge af tvingende Omstændigheder, men at de af den ærede Finantsminister omtalte „historiske Kjendsgjerninger“ ere udgaaede fra Beslutninger fra ansvarlige Personer, som endnu findes levende iblandt os. Det er f. Ex. ganske vist, at det er en Forudsætning, som for den ærede Finantsminister har sin Betydning, at hans Forgænger har foretaget en Ompostering i en af Hs. Maj. Kongen givne, og af den selsomme Finantsminister parapheret Finantslov. Det er ikke her Stedet at reservere Justitens Ret; men det forekommer mig, at man ikke behøver mere end selve den nuværende Finantsministers Udtalelser, for deraf at kunne udlede, at det er en Act, der ikke vil kunne forsvares; thi paa den ene Side foreslaae der en Lov af utvivlsomt forbindende Kraft for enhver af Hs. Majestæts Undersaatter, og først og fremmest vel for dem, der selv havde foreslaaet og medunderskrevet Loven, og paa den anden Side foreslaae der en Frihed til at tilvejebringe de rette og naturlige Conseqventer af denne lovligt bestaaende Tilstand. Det er derhos blevet eksempelvis anført, at det var en fuldkommen vilkaerlig Act at overlade Hertugdømmerne behos dem tilstedeværende Kassebeholdninger som særlig Giendom, uden at der foreslaae noget Indicium for, at det, der i al Fald skulde afværges aabenbar Forurettelse, nemlig at anvende de samme Grundsætninger paa Danmark, var tilstede. Men under den af den høitærede Finantsminister forefundne Situation maa jeg fuldkommen erkjende, at, hvad der først og fremmest maatte see, var at udfævne det tilstedeværende, aldeles uretfærdige Misforhold. Under den Forudsætning altsaa, at den i samtlige Monarchiets Kasser tilstedeværende Kassebeholdning maatte betragtes som en Fællesbeholdning, og under Forudsætning af, at det var anvist en vis Sum deraf til de enkelte Landsdele, skjøner jeg ikke, at der kan være